

Подъ змѣювы пещеры тече рѣка, коѧ носи название *Военны изворъ* — Сеферъ-Пунаръ по турски и по на татъкъ има друга рѣка, въ пѣтю, кои отводи въ *Ичиръ*, и казва сѧ дѣлбокъ-долъ, а по на татъкъ има друга, коѧ сѧ казва каменица; близо до истока на таѫ рѣка, малко по долцѣ, има други двѣ пещери, кои также сѧ зъвѣть змѣюви-дупки; въ горни змѣювы пещеры има и кладенци, а слѣднин сѧ издѣлани, къту стаи шыроки. Отъ послѣдни змѣюви дупки, половинъ часа разстояния сѧ находи рѣка и входъ, назъваемъ *Сотирска* погърчено, а бѣлгарски *Спасовска* рѣка и устие. Тамъ има и село подъ истое название. По горѣ отъ това село има изворъ съ студенѣ быстрѣ водѣ, и грѣкомани го нарѣкли *Врисъ* — изворъ, (ако и рѣчъ *βρήσις* — да е наша, ври и на самъскрить *τύχη* *νερόν* — силный — *μέλισσα* — витязъ — и пр.) по горѣ отъ нѣго изворъ има източникъ усватенъ, и тамъ близо не прѣдъ много години имало обителъ храмъ свѧтыя Петки. Развалини того храма и до сега сѧ виждаѣть, и народъ ходи на поклонение слѣдъ великъ день въ петакъ. Отъвѣдь *Спасовска* рѣка, камъ Сливена, има мѣсто, кое сѧ казва *юртъ* — Селище, и казвѣть, чи тамо было село. Съхранила сѧ и пѣсень, чи отъ него село ходили моми да бѣлжѣтъ платна на изтичалищи отъ орловъ изворъ потокъ, кои сѧ влива въ *Спасовска* рѣка.

Отъ Сливена, камъ западъ въ казанъ-лѣшки пѣтъ, има малкъ рѣка, коѧ носи название *рѣчица*; а тамъ близо до неї има долъ, кои сѧ казва *Дѣвичково*, въ нѣго долъ тече и други потокъ; и тамъ има една развалена стара крѣпость; на лѣвѣ странѣ отъ таѫ крѣпость бѣръ сѧ казва *Сѣкаръ*, а отъ дѣсна и странѣ, *Дѣлбокы*.

Два часа далѣчъ отъ Сливена, камъ Югъ, отвѣдь Иворицъ рѣка, има село, кое носи имѧ *Глухышево*, камъ Югъ отъ това село находи сѧ долина надъ коѭ има една голѣма могила; та могила е обиколена отъ крѣпости развалена днѣсь. Название ѹ не ни е познато. А въ карновски (Караново — карно бать) пѣтъ восемъ часа далѣчъ отъ Сливена има една довольно голѣма стара крѣпость, развалена, коѧ носи имѧ — *Исаръ-калеси* — Турци при персиска ж рѣчъ *Исаръ* или *Хизаръ* — крѣпость, прибавили и просто турское *кале* — крѣпость.

Сички тиа крѣпости въ врѣма Бѣлгарскаго царства сѧ притѣрпѣли най много. Тамо сѧ станѣли най голѣми и крѣвопролитни битки съ Гърцы, а най паче въ послѣдни врѣмена, въ врѣма царь Свѧтослава сына Тертерюва или Петрова, и тыа мѣста сѧ были най много укрѣплени защо то сѧ изложени камъ неприятѣлскъ странѣ въ Равнѣ Руманиѣ. А кога сѧ нападиали Турци на Бѣлгариј, тамъ пакъ